

Det gik vi netop væk fra og sagde: Når vi laver den nye ordning, skal det ikke være på den måde. Det skal være med fartøjskvoteandele, sådan at skibet følger med. Det har haft en god effekt, og jeg synes bare, det er ærligt at sige, at det har vi så lært af det. Jeg klandrer ikke Socialdemokratiet for, at de lavede den første regel. De er bare blevet klogere siden.

Ole Vagn Christensen (S):

Der er ikke meget klogskab i det, man har gjort. Der var ikke nogen sikkerhed for, at Lildstrand kunne overleve med den ordning, der var lagt op til. Det har vi set, og derfor venter jeg stadig væk på et svar på, hvad ministeren har gjort sig af overvejelser over, hvad der skal gøres for at støtte dem, der er tilbage ved Lildstrand.

Det andet var en fuldkommen overdrivelse af, hvad Socialdemokratiets forhandlede forslag til overdragelige kvoter var. Det handlede om en forsøgsperiode på 5 år, hvor man fik tildelt en kvote, og så kunne man overdrage den kvote til en anden, hvis det var sådan, at det var nødvendigt på grund af forskellige forhold, fordi man havde den langvarige kvote. Det var sandheden om det.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Det kan vi jo diskutere længe. Jeg vil bare sige, at når man først har individuelle omsættelige kvoter, så går det, som det gik her. De blev solgt for millioner. Det er muligt, man ikke havde forudset det, men så skulle man slet ikke have begivet sig ud i det. Men lad det nu ligge.

Kl. 13.20

Jeg er nødt til at sige til hr. Ole Vagn Christensen, at hvor gerne jeg end ville, så kan jeg ikke begynde at gennemgå hver eneste strand og finde ud af, hvordan fiskerne lige nøjagtig har valgt at gøre der. Jeg svarer gerne på det, så skal man bare sende et spørgsmål over til mig, og jeg skal hurtigt undersøge, hvordan og hvorledes man har ageret på hver enkelt tilfældige strand, vi har. Jeg kan jo ikke vide, hvad fiskerne har gjort, men jeg ved, hvad vi har gjort for kystfiskerne, og samlet set vil kystfiskerne i Danmark komme styrket ud – tror jeg. Det er jo fint.

Alt i alt ved alle godt, hvad der sker, når der er for mange fiskere til for få fisk, medmindre man skal overfiske arterne, og det går jeg da ikke ud fra at der er et forslag om i dag, det vil jeg i alt fald ikke kunne støtte, kan jeg sige. Så hvis man ikke vil gå med ind på det skånsomme fiskeri, og man vil tage hensyn til de arter, der

ikke kan tåle det, så er vi ikke med. Men jeg går ud fra, at det er det andet, man mener, og der er der altså kun den vej tilbage, som jeg lige har forklaret.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil sige til ministeren, at det alt sammen lyder så smukt. Konsekvenserne af den aftale, man har indgået, er altså, at Lildstrand er ved at være udraderet, og også at vi heller ikke har nogen forsikring om, hvad for nogle fiskerihavne der sådan set overlever. Så kan det godt være, at man kan stå frem og sige: Jamen det er sandelig kystfiskerne, der har fået den bedste ordning.

Det, der lå i det oplæg, vi i sin tid havde, var, at vi skulle sikre, at de her steder var i stand til at kunne overleve på den måde, at man kunne få lov til at fiske de nødvendige fisk. Der var også fremlagt forskellige modeller for, hvordan det kunne lade sig gøre.

Det, der undrer mig nu, er sådan set, at det er man sprunget let og elegant hen over, og i stedet for har man sagt, at vi redder Fiskeribankens situation ved at privatisere, og derved kan vi så lade de private pengeinstitutter overtage det, der er mulighed for, og tage de renter, der skal tages.

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Vi kommer noget rundt i dag. Nu er vi så ovre i Fiskeribanken, der er blevet kædet sammen med nogle havne og nogle strande. Det er svært at svare, når vi sådan tager det hele i en stor gryde ad gangen.

Jeg kan sige, at Fiskeribanken trængte i den grad til at blive kigget efter i sømmene, og vi havde også fået at vide fra EU, at vi skulle gå ind og kigge på den, men lad det ligge.

Med hensyn til det andet er jeg bare nødt til at sige: Lad være med at fortælle folk, at man kan sidde centralt og bestemme, hvilke strande og hvilke havne der skal overleve. Fiskerierhvervet er et stolt erhverv med stolte fiskere, der er dygtige. De hører formentlig til verdens bedste og dygtigste fiskere. Der skal man da ikke sidde centralt og tro, man kan bestemme, hvem der skal overleve og hvem der ikke skal. Vi skal give dem gode rammer, og det gør vi. Vi skal give dem opbakning økonomisk, og det gør vi. Derefter vil det vise sig, at den bedste fisker er den, som vinder på den lange bane.

Sådan er det, når der er for mange fiskere, og nogle skal ud, fordi der desværre er for få fisk på grund af, at vi ikke kan sætte kvoterne højere